

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ

МЕСЕЧКО

chitanka.info

Въ една книжарница имаше голѣмъ стъкленъ шкафъ. Подъ капака на тоя шкафъ си живѣеха мирно и тихо най-различни предмети. Тукъ имаше и мастилнички, и перодрѣжки, и гуми, и моливи, и острилки, и шишенца съ лепило, и малки розови куклички съ усмихнати личица, и какво ли не още. Съ една дума, човѣкъ можеше да намѣри тукъ всичко, каквото се продава въ една книжарница.

Разбира се, тъкмо сега трѣбва да кажемъ, че въ стъкления шкафъ, наредъ съ другитѣ предмети, лежеше самичкъ въ тѣсна картонена кутия и единъ моливъ — единъ чудесенъ дълъгъ моливъ съ много остъръ връхъ.

Ако тоя моливъ попаднѣше въ рѣцетѣ ви, драги деца, вие сигурно бихте нарисували съ него нѣщо много хубаво: нѣкоя кѣщица, нѣкое патенце, или пъкъ саксия съ цвѣте. Ала той не искаше да чака, докато вие го купите отъ книжарницата, затова реши да излѣзе самъ на божия свѣтъ и да стане безъ ваша помощъ художникъ. Какъ стана това и какво се случи по-късно — ей сега ще узнаете. Отворете си само ушичкитѣ и слушайте добре, та да можете да разправите после открай докрай цѣлата тая история на ония, които не я знаятъ.

И тъй, една вечеръ нашиятъ моливъ, когото ние ще наричаме занапредъ Месечко, защото на единия му край бѣ издълбанъ мѣничкъ златенъ полумесець, подскочи въ картонената кутия и извика:

— Такива умници като менъ не бива да стоятъ затворени въ стъкленъ шкафъ! Азъ ще избѣгамъ оттукъ и ще трѣгна да си търся щастieto по широката земя!

Като каза това, Месечко се търкулна навънъ изъ кутията и падна върху купчинката водни бои, които се прѣснаха шумно на вси страни и събудиха останалитѣ предмети въ стъкления шкафъ.

— Земетресение ли има? — попита уплашено една кукличка, като се изправи на нозетѣ си и разтвори книжното си чадърче.

— Да не е влѣзълъ крадецъ? — рече единъ пергелъ и се разкрачи толкова много, че игления му връхъ се забодѣ въ корема на една дебела сива гума.

— Охъ, охъ! Кой ме мушка? — изпѣшка гумата, като се преметна отъ болка и удари по запушалката едно шишенце съ тушъ.

— Цингъ! Цингъ! Цингъ! — изписка по китайски шишенцето, и запушалката му отхвъркна чакъ на другия край на шкафа, кждето дремѣше единъ голѣмъ бухалъ отъ черно стъкло.

— Полиция! — закрещѣ съ всичка сила едно тенемено пицовче, което искаше да въдвори реда и тишината.

Тогава нашиятъ герой Месечко се облегна о стѣклената стена на шкафа и произнесе следната премждра речъ:

— Успокойте се, драги приятели! Нѣма никакво земетресение, нито пъкъ е влѣзълъ крадецъ. Тая вечеръ азъ заминавамъ на дълъгъ пжтъ и въ тъмнината се спѣнахъ по невнимание о купчинката водни бои, които дигнаха всичкия тоя шумъ. Азъ, знаете, не искамъ да си губя повече времето въ тая малка книжарница, отдето едвали ще ме купи нѣкой. Затуй и решихъ да трѣгна самъ по свѣта като свободенъ художникъ, да се радвамъ на живота и да рисувамъ всичко, което е хубаво. Въ моитѣ картини ще има и слънце, и птички, и цвѣтя, и пеперуди. Ако чуете нѣкога, че съмъ се прочулъ и че съмъ награденъ съ медалъ, зарадвайте се отъ все сърдце, драги приятели, загдето сте били удостоени съ честъта да лежите въ единъ шкафъ съ мене!

Предметитѣ въ шкафа се размърдаха, разнесе се шепотъ отъ всички страни, нѣщо заскърца и запука, електрическото фенерче светна, и ето, че голѣмиятъ бухалъ отъ черно стѣкло, който до това време дремѣше спокойно на другия край, се изкашли намѣсти важно очилата си като професоръ и извика съ прегракналия си гласъ:

— Драги Месечко! Отъ името на всички твои досегашни съжители въ стѣкления шкафъ ти пожелавамъ добъръ пжтъ и щастие въ новия животъ. Бжди храбрецъ и гледай да окарикуришъ слънцето, като го нарисувашъ съ рога и съ биберонъ въ устата, защото то е моятъ най-голѣмъ врагъ! Ура!

— Ура! — повториха всички предмети въ шкафа и се спуснаха да се сбогуватъ съ Месечка. Дори дебелията сива гума забрави старата си вражда съ молива, хвърли се на шията му и започна да го цѣлува просълзена.

— Прости ми, че те ядосвахъ понѣкога! — каза тя. Азъ искахъ само да трия писаното отъ тебъ. Такъвъ ми е занаята!

— Прощавамъ ти! — отвърна великодушно Месечко, и като се поклони още веднажъ на старитѣ си приятели, подигна леко капака на шкафа, плъзна се внимателно по една отъ стѣкленитѣ стени, за да не си счупи върха, и се намѣри на пода. Електрическото фенерче му освѣти пжтя, той отиде при вратата, мушна се отдолу и следъ нѣколко мига бѣше вече вънъ отъ книжарницата.

Цѣла ноцъ прекара Месечко на студения плочникъ. Треперѣше горкиятъ отъ студъ, ала нѣмаше що да се прави. Едва на сутриньта, когато слънцето се показа на изтокъ и огрѣ земята съ топлитѣ си лжчи, той дойде на себе си и се посъживи. Около него крачеха хора, но никой не го забелязваше.

— Забравихъ да си взема блокче, — помисли си Месечко. — Нищо, ще рисувамъ по стенитѣ на кжщитѣ.

И той се загледа въ отсрещното дърво, по чиито клони чуруликаха весело птички.

— Вижъ ти, какъвъ късметъ съмъ ималъ! Ще ми върви добре презъ цѣлия день! — извика неочаквано нѣкакъвъ гласъ, и нашиятъ герой усѣти, че нѣкой го хваща и го издига високо въ въздуха.

Единъ непознатъ човѣкъ държеше Месечка въ ржката си. Тоя човѣкъ бѣше продавачъ на зеленчукъ и имаше нужда отъ моливъ. Той сложи скитника въ джеба си и отмина нататъкъ, като търкаляше предъ себе си една количка, пълна съ картофи и лукъ.

Часъ ли мина, два ли минаха — кой знае, но по едно време продавачътъ измъкна Месечка навънъ, разтвори едно мръсно тефтерче и поиска да запише нѣщо въ него. Месечко изохка, и върхътъ му се счупи, та затова човѣкътъ извади ножче и подстри молива — разбира се, не тѣй, както въ книжарницата, а съвсемъ грубо. После нашиятъ патиланъ потъна отново въ тъмния джебъ на продавача.

— Не, азъ ще избѣгамъ! Азъ трѣбва да рисувамъ слънцето! — рече си Месечко, като промуши джеба на господаря си и скочи върху уличната настилка.

Ала скоро той бѣ намѣренъ отъ другъ човѣкъ, който сжщо го взе и го подстри. Месечко избѣга и отъ него, но веднага следъ това попадна у трети господарь, после у четвърти, у пети, и тѣй нататъкъ. И всѣки го острѣше и го правѣше все по-малъкъ.

— Господи, кога ще рисувамъ слънцето, птичкитѣ, цвѣтята, пеперудитѣ? Та отъ менъ не ще остане нищо! — въздишаше бедниятъ моливъ.

И наистина, следъ нѣколко дена Месечко стана неузнаваемъ. Отъ хубавия дълъгъ моливъ, който искаше да се прочуе и да получи медаль, бѣ останало само едно съвсемъ малко парченце.

Последниятъ човѣкъ, който си послужи съ него, бѣше единъ месарь. Той го взе между изцапанитѣ си съ кръвъ прѣсти, и следъ като

написа няколко цифри, хвърли го въ кофата съ сметъ.

Да, такава мъничко моливче не можеше да върши вече никаква работа.

Тукъ, именно, свършва приказката за Месечка, и който не я е разбралъ, нека я прочете още веднажъ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.